USNESENÍ SOUDU (prvního senátu)

11. září 2007 *

Ve věci T-35/06,

Honig-Verband eV, se sídlem v Hamburku (Německo), zastoupená M. Hagenmeyerem a T. Teuferem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené F. Erlbacherem a B. Dohertym, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení nařízení Komise (ES) č. 1854/2005 ze dne 14. listopadu 2005, kterým se doplňuje příloha nařízení (ES) č. 2400/96, pokud jde o zápis názvu do „Rejstříku chráněných označení původu a chráněných zeměpisných označení" [Miel de Provence (CHZO)] (Úř. věst. L 297, s. 3),

* Jednací jazyk: němčina.

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (první senát),

ve složení J. D. Cooke, předseda, R. García-Valdecasas a V. Ciucă, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

Usnesení

Právní rámec

1 Nařízení Rady č. 2081/92 ze dne 14. července 1992 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin (Úř. věst. L 208, s. 1; Zvl. vyd. 03/13, s. 4) podle článku 1 určuje pravidla týkající se ochrany označení původu a zeměpisných označení využívané pro některé zemědělské produkty a potraviny v rámci Společenství.

2 Článek 2 odst. 2 písm. b) nařízení č. 2081/92 definuje zeměpisné označení jako název regionu, určitého místa nebo ve výjimečných případech země, kterého se používá

k označení zemědělského produktu nebo potraviny, které pocházejí z tohoto regionu, určitého místa nebo země a které mají určitou jakost, pověst nebo jiné vlastnosti, které lze přičíst tomuto zeměpisnému původu a jejichž produkce nebo zpracování nebo příprava probíhá ve vymezené zeměpisné oblasti.

3 Zápis chráněného označení původu (CHOP) nebo chráněných zeměpisných označení (CHZO) názvů zemědělských produktů nebo potravin musí splňovat podmínky stanovené nařízením č. 2081/92 a musí vyhovovat specifikaci produktu vymezené v článku 4 uvedeného nařízení. Zápis propůjčuje uvedenému označení ochranu stanovenou v článcích 13 a 14 nařízení č. 2081/92.

4 Články 5 až 7 nařízení č. 2081/92 stanovují postup při zápisu, který umožní každé skupině vymezené jako sdružení producentů nebo zpracovatelů stejných zemědělských produktů nebo potravin nebo, za určitých podmínek, každé fyzické či právnické osobě požádat o zápis CHOP nebo CHZO pro zemědělské produkty nebo potraviny, které produkují nebo získávají, s rozpoznatelným zeměpisným původem, a to ve členském státě, ve kterém leží dotyčná zeměpisná oblast. Členský stát ověří, zda je žádost oprávněná, a domnívá-li se, že splňuje požadavky tohoto nařízení, postoupí ji Komisi včetně specifikace produktu podle článku 4 (čl. 5 odst. 5 nařízení č. 2081/92).

5 Podle článku 6 odst. 1 nařízení 2081/92 Komise ověří ve lhůtě šesti měsíců ve formálním průzkumu, zda žádost o zápis do rejstříku obsahuje všechny údaje uvedené v článku 4. Pokud Komise dojde k závěru, že název splňuje podmínky ochrany, zveřejní v *Úředním věstníku Evropských společenství* informace o žadateli a o dotčeném produktu (čl. 6 odst. 2 nařízení č. 2081/92). Pokud nejsou ke Komisi

vzneseny žádné námitky podle článku 7 nařízení č. 2081/92, zapíše se název do „Rejstříku [CHOP] a [CHZO]“ vedeného Komisí (čl. 6 odst. 3 nařízení č. 2081/92). Názvy zapsané do rejstříku jsou následně zveřejněny v *Úředním věstníku Evropských společenství* (čl. 6 odst. 4 nařízení č. 2081/92).

6 Článek 7 nařízení č. 2081/92, ve znění nařízení Rady (ES) č. 535/97 ze dne 17. března 1997 (Úř. věst. L 83, s. 3; Zvl. vyd. 3/20, s. 352), stanoví:

„1. Do šesti měsíců ode dne zveřejnění v *Úředním věstníku Evropských společenství* podle čl. 6 odst. 2 může každý členský stát podat proti zápisu námitky.

2. Příslušné orgány členských států zajistí, aby všechny osoby, které mohou prokázat oprávněný hospodářský zájem, mohly nahlédnout do přihlášky. Navíc mohou členské státy podle stávající situace v členských státech umožnit přístup i dalším stranám s oprávněným zájmem.

3. Každá právnická nebo fyzická osoba s oprávněným zájmem může vznést proti navrhovanému zápisu námitky, a to zasláním řádně odůvodněného prohlášení příslušnému orgánu členského státu, v němž má bydliště či sídlo nebo je usazena. Příslušný orgán přijme nezbytná opatření, aby bylo k těmto připomínkám nebo námitkám ve stanovených lhůtách přihlédnuto.

4. Vznesení námitek je přípustné pouze tehdy, pokud:

— buď prokazuje nedodržení podmínek stanovených v článku 2,

— nebo prokazuje, že zápis navrhovaného názvu by ohrožoval existenci zcela nebo zčásti totožného názvu nebo ochranné známky nebo existenci produktů, které se po dobu nejméně pěti let přede dnem zveřejnění podle čl. 6 odst. 2 nacházely na trhu v souladu s právem,

— nebo uvádí skutečnosti, které svědčí o tom, že název, o jehož zápis se žádá, je v podstatě druhový.

5. Pokud je námitka ve smyslu odstavce 4 přípustná, vyzve Komise dotyčné členské státy, aby se do tří měsíců pokusily o vzájemnou dohodu podle svých vnitrostátních postupů.

a) Je-li dosaženo dohody, oznámí dotyčné členské státy Komisi všechny skutečnosti, které umožnily dohodu, spolu se stanoviskem žadatele a toho, kdo vznesl námitky. Pokud údaje podle článku 5 zůstaly beze změny, postupuje Komise podle čl. 6 odst. 4. Pokud došlo ke změně, zahájí znovu postup podle článku 7.

b) Není-li dosaženo dohody, přijme Komise postupem upraveným v článku 15 rozhodnutí s přihlédnutím k tradičně a poctivě uplatňovaným zvyklostem

a skutečnému nebezpečí záměny. Pokud se rozhodne přistoupit k zápisu, provede Komise zveřejnění podle čl. 6 odst. 4.“

7 Nařízení Komise (ES) č. 2400/96 ze dne 17. prosince 1996 o zápisu určitých názvů do Rejstříku [CHOP] a [CHZO] podle nařízení č. 2081/92 (Úř. věst. L 327, s. 11; Zvl. vyd. 3/20, s. 143, ve znění několikrát pozměněném) obsahuje v příloze CHOP a CHZO v souladu s čl. 6 odst. 3 nařízení č. 2081/92.

8 Nařízení Komise (ES) č. 1854/2005 ze dne 14. listopadu 2005, kterým se doplňuje příloha nařízení (ES) č. 2400/96 (Úř. věst. L 297, s. 3, dále jen „napadené nařízení“), provedlo zápis názvu „Miel de Provence (CHZO)“.

Skutkový základ sporu

9 Žalobkyně je sdružením, jehož členové produkují med a uvádějí ho na trh. Pod názvem „Honig aus der Provence“ (med z Provence) uvádějí členové žalobkyně na trh různé směsi medu už desítky let.

10 Komise zveřejnila na základě čl. 6 odst. 2 nařízení č. 2081/92 dne 30. října 2003 žádost francouzských úřadů o zápis názvu „Miel de Provence“ (Úř. věst. C 261, s. 4). Tato žádost byla založena v souladu s článkem 4 nařízení č. 2081/92 na specifikaci produktu vylučující zejména slunečnice.

11 Ve svém dopise ze dne 29. března 2004 zaslaném Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (Spolkový úřad pro zemědělství a potraviny), příslušnému německému úřadu, žalobkyně vznesla námitku proti zápisu názvu „Miel de Provence“.

12 Na základě tohoto dopisu Spolková republika Německo v dopise ze dne 22. dubna 2004 zaslaném Komisi podala námitku proti zápisu na základě čl. 7 odst. 1 nařízení č. 2081/92.

13 Ve svém dopise ze dne 11. ledna 2005 Komise informovala německé úřady, že námitka je přípustná, a vyzvala je, aby kontaktovaly francouzské úřady.

14 Příslušný francouzský úřad, francouzské ministerstvo zemědělství, potravin, rybolovu a venkova ve svém dopise ze dne 16. března 2005 zaujal stanovisko k námitce německých úřadů, přičemž žádost o zápis potvrdil.

15 Dopisem ze dne 2. května 2005 žalobkyně zaslala příslušnému německému ministerstvu vyjádření k uvedenému dopisu ze dne 16. března 2005. Dopis ze dne 2. května 2005 byl německými úřady dne 24. května 2005 předán Komisi, aby ji pomohl rozhodnout.

16 Dne 14. listopadu 2005 přijala Komise napadené nařízení, kterým se zapisuje název „Miel de Provence (CHZO)“ do přílohy nařízení č. 2400/96. Napadené nařízení bylo zveřejněno dne 15. listopadu 2005 v *Úředním věstníku Evropských společenství*.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

17 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 30. ledna 2006 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

18 Samostatným podáním zapsaným v kanceláři Soudu dne 24. dubna 2006 vznesla Komise námitku nepřípustnosti na základě článku 114 jednacího řádu Soudu.

19 Žalobkyně dne 16. června 2006 předložila svá písemná vyjádření v odpověď na tuto námitku.

20 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— zamítl námitku nepřípustnosti;

— zrušil napadené nařízení;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

21 Komise navrhuje, aby Soud:

— odmítl žalobu jako nepřípustnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

22 Podle článku 114 jednacího řádu, požaduje-li to některý účastník řízení, Soud může rozhodnout o nepřípustnosti, aniž by se zabýval věcí samou. Podle odstavce 3 téhož článku se návrh projedná ústně, nerozhodne-li Soud jinak. Soud pokládá projednávaný případ na základě písemností ve spise za dostatečně objasněný natolik, aby o žalobě rozhodl bez ústního projednání.

Argumenty účastníků řízení

23 Komise tvrdí, že žaloba je nepřípustná z důvodu, že napadené nařízení je aktem s obecnou působností, že žalobkyně, jako profesní sdružení, se nenachází v situaci, která ji odlišuje od jakékoli jiné osoby, a že žalobkyně nemůže uplatňovat nedostatek účinné soudní ochrany.

24 Komise nejprve uplatňuje, že nařízení, kterými Komise chrání zeměpisná označení a označení původu podle základního nařízení, v projednávaném případě nařízení č. 2081/92, jsou akty s obecnou působností ve smyslu čl. 249 druhého pododstavce ES, které se použijí na objektivně určené situace a způsobují právní účinky vůči abstraktně vymezeným skupinám osob (usnesení Soudu ze dne 9. listopadu 1999, CSR Pampryl v. Komise, T-114/99, Recueil, s. II-3331, body 42 a 43, ze dne 30. ledna 2001, La Conqueste v. Komise, T-215/00, Recueil, s. p. II-181, dále jen „usnesení La Conqueste", bod 33, a ze dne 6. července 2004, Alpenhain-Camembert-Werk a další v. Komise, T-370/02, Sb. rozh. s. II-2097, bod 55).

25 Komise rovněž tvrdí, že profesní sdružení založené pro obranu a zastupování zájmů svých členů může podat žalobu na neplatnost pouze ve třech případech. Z těchto tří případů může žalobkyně uplatnit pouze dva, a sice ten, kdy právní předpis výslovně sdružení přiznává řadu procesních pravomocí, a ten, kdy sdružení zastupuje zájmy podniků, jež jsou samy aktivně legitimovány.

26 Zaprvé Komise tvrdí, že podle ustálené judikatury Soudního dvora a Soudu, uvedené v bodě 24 výše, nařízení č. 2081/92 nepřiznává procesní záruky jednotlivcům, a tudíž profesním sdružením. Článek 7 nařízení č. 2081/92 stanoví pouze námitku členského státu a dopisy žalobkyně nemohou takovou námitku představovat, i když se na ně příslušné německé úřady odvolávají a i když je žalobkyně přímo zaslala Komisi.

27 Zadruhé Komise uplatňuje, že ani členové žalobkyně nejsou aktivně legitimováni. Jejich situace se neliší od situace jiných producentů a distributorů medu ze Společenství a ze třetích zemí, kteří uvedli na trh své produkty pod dotčeným názvem („Miel

de Provence“) a kteří již nejsou oprávněni používat uvedený název, který je napříště chráněn svým zápisem.

28 Konečně Komise tvrdí, že nepřípustnost žaloby není zpochybněna argumentem žalobkyně, který se týká požadavku účinné soudní ochrany. Podle ustálené judikatury Soudního dvora je od rozsudku ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise (25/62, Recueil, s. 197), potvrzeném rozsudkem ze dne 25. července 2002, Unión de Pequeños Agricultores v. Rada (C-50/00 P, Recueil, s. I-6677), žaloba na neplatnost nařízení přípustná pouze tehdy, když na ní má žalobce osobní zájem.

29 Žalobkyně se domnívá, že je napadeným nařízením bezprostředně a osobně dotčena.

30 Zaprvé uplatňuje, že jako iniciátor a vyjednavač v rámci námitkového a smírčího řízení byla úzce zapojena do postupu při zápisu názvu „Miel de Provence“ a že skutečnost, že takto byla z procesního hlediska zapojena do přijetí tohoto aktu Společenství, prokazuje její osobní zájem.

31 V tomto ohledu žalobkyně vysvětluje, že její úzké zapojení z procesního hlediska do rozhodovacího procesu vyplývá z konkrétního vývoje námitkového řízení v projednávaném případě. Zdůrazňuje, že námitka proti zápisu názvu „Miel de Provence“ nebyla vznesena Spolkovou republikou Německo, ale jí samotnou, a že uvedená námitka byla pouze formálně Komisi předložena německým spolkovým ministerstvem. Smírčí řízení bylo zahájeno jedině na základě jejího jednání a žalobkyně má za to, že to postačuje k tomu, aby jí byla přiznána aktivní legitimace (rozsudek Soudního dvora ze dne 20. března 1985, Timex v. Komise a Rada, 264/82, Recueil, s. 849, a ze

dne 28. ledna 1986, Cofaz v. Komise, 169/84, Recueil, s. 391). Žalobkyně se pokládá za výhradního vyjednavače o vznesené námitce a v tomto ohledu uplatňuje, že pátý bod odůvodnění napadeného nařízení výslovně uvádí, že námitka byla oznámena německými úřady.

32 Zadruhé má žalobkyně za to, že je napadeným nařízením osobně dotčena, jelikož došlo k zásahu do procesních záruk, které jí přiznává čl. 7 odst. 3 nařízení č. 2081/92. Nejprve vysvětluje, že jí uvedený článek dává vlastní procesní právo na vznesení námitky nezávisle na zvláštním právu členských států na vznesení námitky a že tohoto práva využila. Procesní pravidla nařízení č. 2081/92 pro toto právo na vlastní námitku fyzické nebo právnické osoby stanovují podle žalobkyně pouze organizační podporu ze strany příslušných vnitrostátních úřadů. Rovněž uvádí, že toto právo na vlastní námitku bylo upřesněno a zdůrazněno změnami zavedenými nařízením Rady (ES) č. 510/2006 ze dne 20. března 2006 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin (Úř. věst. L 93, s. 12), které nahradilo nařízení č. 2081/92.

33 Žalobkyně dodává, že Komise v osmém bodě odůvodnění napadeného nařízení uvedla, že rozhodnutí o zápisu založila na skutečnosti, že nebylo dostatečně prokázáno, že jsou němečtí producenti skutečně hospodářsky dotčeni. Z toho vyplývá, že žalobkyně má procesní práva, která nebyla v projednávaném případě dodržena.

34 Konečně žalobkyně zpochybňuje výklad judikatury týkající se článku 7 nařízení č. 2081/92 podaný Komisí. Tato soudní rozhodnutí neodporují argumentaci žalobkyně, jelikož projednávaný případ se odlišuje od těch, které byly předmětem usnesení La Conqueste a Alpenhain, jakož i usnesení Soudu ze dne 13. prosince 2005, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort v. Komise (T-381/02, Sb. rozh. s. II-5337).

35 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že její členové, jejichž zájmy zastupuje, jsou osobně dotčeni a vyvozuje z toho svou aktivní legitimaci.

36 V tomto ohledu žalobkyně uplatňuje, že situace jejích členů je individualizována z důvodu důsledků zápisu názvu „Miel de Provence“, které se bezprostředně dotýkají hospodářské situace členů. Z tohoto důvodu se její členové liší od všech případně dotčených podniků, jelikož své produkty pod názvem „Honig aus der Provence“ (med z Provence) uvedly na německý trh již před více než pěti lety.

37 Začtvrté má žalobkyně za to, že napadené nařízení se svým obsahem rovná rozhodnutí ve vztahu k ní. Napadené nařízení totiž představuje rozhodnutí, které zamítá její námitku, a které ji tudíž individualizuje.

38 Zapáté žalobkyně uplatňuje, že je osobně dotčena s ohledem na zásadu účinné soudní ochrany. Tvrdí, že neměla možnost obdržet odpověď v rámci řízení o předběžné otázce, aniž by porušila napadené nařízení. Mimoto podle žalobkyně neexistuje forma užitečného vnitrostátního opravného prostředku.

Závěry Soudu

39 Podle čl. 230 čtvrtého pododstavce ES je přípustnost žaloby na neplatnost nařízení podané fyzickou nebo právnickou osobou vázána na podmínku, že napadené nařízení je ve skutečnosti rozhodnutím, které se této osoby dotýká bezprostředně a osobně. Podle ustálené judikatury musí být rozdíl mezi nařízením a rozhodnutím posuzován

podle toho, zda dotčený akt má, či nemá obecnou působnost (usnesení Soudního dvora ze dne 23. listopadu 1995, Asocarne v. Rada, C-10/95 P, Recueil, s. I-4149, bod 28, a ze dne 24. dubna 1996, CNPAAP v. Rada, C-87/95 P, Recueil, s. I-2003, bod 33). Akt má obecnou působnost, pokud se použije na objektivně určené situace a způsobuje právní účinky vůči abstraktně vymezeným skupinám osob (rozsudek Soudu ze dne 10. července 1996, Weber v. Komise, T-482/93, Recueil, s. II-609, bod 55).

40 V projednávaném případě zajišťuje napadené nařízení názvu „Miel de Provence" ochranu zeměpisného označení stanovenou nařízením č. 2081/92, přičemž zeměpisné označení je definováno v čl. 2 odst. 2 písm. b) jako název regionu, určitého místa nebo ve výjimečných případech země, kterého se používá k označení zemědělského produktu nebo potraviny, které pocházejí z tohoto regionu, určitého místa nebo země a jejichž jakost nebo vlastnosti jsou převážně nebo výlučně dány zvláštním zeměpisným prostředím zahrnujícím přírodní a lidské činitele a jejichž produkce, zpracování a příprava probíhá ve vymezené zeměpisné oblasti.

41 Ochrana vzniklá zápisem spočívá ve skutečnosti vyhrazení použití názvu „Miel de Provence" producentům, jejichž produkty dodržují zeměpisné a kvalitativní požadavky uložené pro výrobu medu z Provence ve specifikaci produktu. Jak Komise správně zdůraznila, napadené nařízení, které není ani zdaleka určeno konkrétním subjektům, jako je žalobkyně, přiznává všem podnikům, jejichž produkty splňují předepsané zeměpisné a kvalitativní požadavky, právo uvádět je na trh pod výše uvedeným názvem a odpírá toto právo všem, jejichž produkty tyto podmínky, jež jsou totožné pro všechny podniky, nesplňují. Napadené nařízení se použije jak na všechny producenty „Miel de Provence" oprávněné k používání tohoto názvu, tak na producenty – současné a budoucí (případně po uplynutí přechodného období stanoveného v čl. 13 odst. 2 nařízení č. 2081/92) – bez oprávnění k používání uvedeného

názvu. Nařízení se netýká pouze producentů ze členských států, ale vytváří rovněž právní účinky vůči neznámému počtu producentů ze třetích zemí, kteří dnes nebo do budoucna chtějí vyvážet „Miel de Provence“ do Společenství.

42 Napadené nařízení tedy představuje opatření s obecnou působností ve smyslu čl. 249 druhého pododstavce ES. Použije se na objektivně určené situace a způsobuje právní účinky vůči abstraktně vymezeným skupinám osob (viz v tomto smyslu usnesení Soudu ze dne 15. září 1998, Molkerei Großbraunshain a Bene Nahrungsmittel v. Komise, T-109/97, Recueil, s. II-3533, bod 51; ze dne 26. března 1999, Biscuiterie-confiserie LOR a Confiserie du Tech v. Komise, T-114/96, Recueil, s. II-913, body 27 až 29, a CSR Pampryl, body 42 a 43).

43 Není nicméně vyloučeno, že ustanovení, které má svou povahou a svým dosahem normativní charakter, se může osobně dotýkat fyzické nebo právnické osoby. Tak je tomu tehdy, pokud dotčený akt takovou osobu zasáhne z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ni zvláštní, nebo faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím ji individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí (rozsudky Soudního dvora Plaumann v. Komise, s. 223; ze dne 18. května 1994, Codorníu v. Rada, C-309/89, Recueil, s. I-1853, body 19 a 20, a výše uvedený Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, bod 36; výše uvedený rozsudek Weber v. Komise, bod 56).

44 Žalobkyně v projednávaném případě uplatňuje pět argumentů na podporu své individualizace, avšak z nich nelze vyvodit vlastnost, která by pro ni byla zvláštní, ani faktickou situaci, která by ji vymezovala, a tím ji individualizovala vzhledem k ostatním dotčeným hospodářským subjektům.

45 Co se týče argumentu žalobkyně vycházejícího z procesních práv, je nejprve třeba připomenout, že ani proces vypracování normativních aktů, ani samotné normativní akty, jakožto opatření s obecnou působností, nevyžadují podle obecných zásad práva Společenství, jako je právo být vyslechnut, účast dotčených osob, jelikož jejich zájmy se považují za zastoupené politickými instancemi povolanými k přijetí těchto aktů (usnesení Großbraunshain a Bene Nahrungsmittel v. Komise, bod 60, výše uvedené; CSR Pampryl, bod 50 a La Conqueste, bod 42). V důsledku toho při nedostatku výslovně zaručených procesních práv by bylo v rozporu se zněním a smyslem článku 230 ES umožnit každému jednotlivci, jelikož se podílel na přípravě aktu právní povahy, podat následně proti tomuto aktu žalobu (usnesení Großbraunshain a Bene Nahrungsmittel v. Komise, bod 68, výše uvedené; CSR Pampryl, bod 50, a La Conqueste, bod 42).

46 Přípustnost projednávané žaloby musí být tedy posouzena pouze s ohledem na procesní záruky, které specificky jednotlivcům přiznává nařízení č. 2081/92 (viz v tomto smyslu usnesení CSR Pampryl, bod 51).

47 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně v rámci námitkového řízení stanoveného tímto nařízením, přitom procesní záruky přiznané jednotlivcům vyplývají pouze z odpovědnosti členských států a neuplatňují se vůči Komisi.

48 Článek 7 odst. 1 nařízení č. 2081/92 tak přiznává právo podat u Komise námitku proti zápisu jedině členským státům. Ačkoliv podle čl. 7 odst. 3 téhož nařízení může také každá právnická nebo fyzická osoba s oprávněným zájmem vznést proti navrhovanému zápisu námitky, je povinna tak učinit zasláním řádně odůvodněného prohlášení příslušnému orgánu členského státu, v němž má bydliště či sídlo nebo je usazena. Toto ustanovení neukládá dotyčnému členskému státu, aby tuto vznesenou námitku předal Komisi, ale pouze to, aby přijal nezbytná opatření, aby bylo k této námitce v požadované lhůtě „přihlédnuto“ (usnesení La Conqueste, bod 45). Krom

toho ačkoliv podle třináctého bodu odůvodnění nařízení č. 2081/92 „postupy pro zápis by měly umožnit každé osobě […], které se osobně a přímo týkají, aby uplatnila svá práva vznesením námitek u Komise“, toto oznámení se provede „v členském státě“. Žádné ustanovení článku 7 nařízení č. 2081/92 neopravňuje Komisi zohlednit námitku, která ji byla oznámena jinou osobou než členským státem. Konečně, pokud je vznesená námitka uznána za „přípustnou“ ve smyslu čl. 7 odst. 4 nařízení 2081/92, odstavec 5 téhož článku stanoví, že Komise vyzve dotyčné členské státy, aby se pokusily o vzájemnou dohodu, aniž by jakkoli stanovil intervenci jednotlivců (ustanovení La Conqueste, bod 45).

49 Žalobkyně se tedy nemůže užitečně dovolávat argumentu, podle kterého pátý bod odůvodnění napadeného nařízení výslovně uvádí, že vznesení námitky bylo oznámeno německými úřady, což tak dokazuje, že Komise považovala žalobkyni za výhradního vyjednavače. Jak bylo zdůrazněno v předchozím bodě, Komise nemá oprávnění zohlednit námitku jednotlivce. Přípustné jsou pouze námitky členských států. Pátý bod odůvodnění napadeného nařízení se tak omezuje na popis námitkového řízení stanoveného nařízením č. 2081/1992, a neumožňuje tedy, aby bylo žalobkyni přiznáno procesní právo.

50 Co se týče argumentu žalobkyně, podle kterého judikatura dovolávaná Komisí upravuje situaci, která se liší od situace v projednávaném případě, je nutno konstatovat, že tato judikatura vykládá článek 7 nařízení č. 2081/92, o který se žalobkyně opírá, takže její argument musí být odmítnut.

51 Co se týče argumentu žalobkyně, který se týká nařízení č. 510/2006, ve znění doplňků, je třeba zdůraznit, že uvedené nařízení není v projednávaném případě použitelné, a že proto není možné z něj vyvozovat závěry za účelem rozhodnutí tohoto sporu. Nařízení č. 510/2006 může být v každém případě také vykládáno tak, že vylučuje existenci takovéto záruky v systému stanoveném nařízením č. 2081/92.

52 Je třeba dodat, že ustanovení článku 7 nařízení č. 2081/92 týkající se práva na námitku jednotlivců se podstatně liší od velmi specifických ustanovení, která existují v oblasti dumpingu a dotací, která určitým hospodářským subjektům svěřují zvláštní úlohu v postupech Společenství vedoucích k zavedení antidumpingového a vyrovnávacího cla (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 4. října 1983, Fediol v. Komise, 191/82, Recueil, s. 2913, body 16 a 25). V důsledku toho je odkaz na výše uvedený rozsudek Timex, ve kterém bylo rozhodnuto o přípustnosti žaloby podané ve věci antidumpingu stěžovatelem, především z důvodu práv přiznaných stěžovatelům základním nařízením, aktivní úlohy tohoto stěžovatele v přípravném antidumpingovém šetření, jakož i skutečnosti, že zavedené antidumpingové clo bylo založeno na osobní situaci uvedeného stěžovatele, stejně jako odkaz na výše uvedený rozsudek Cofaz týkající se procesních záruk přiznaných podnikům-stěžovatelům, které je opravňují, aby požádaly Komisi, aby konstatovala porušení pravidel Společenství v oblasti státních podpor, v projednávaném případě irelevantní.

53 Z výše uvedeného vyplývá, že nařízení č. 2081/92 nestanovuje ve prospěch jednotlivců zvláštní procesní záruky na úrovni Společenství (usnesení CSR Pampryl, bod 55), a že žalobkyně tedy nemůže tyto procesní záruky uplatnit.

54 Žalobkyně se nemůže ani užitečně dovolávat okolnosti, že napadené nařízení má závažný hospodářský dopad na činnost jejích členů. Skutečnost, že akt s obecnou působností může mít různé konkrétní účinky na různé právní subjekty, na které se použije, je totiž nemůže vymezovat vzhledem ke všem ostatním dotyčným subjektům, jelikož, jako v projednávaném případě, se tento akt použije na základě objektivně určené situace (rozsudek Soudu ze dne 22. února 2000, ACAV a další v. Rada, T-138/98, Recueil, s. II-341, bod 66, a usnesení La Conqueste, bod 37).

55 Naopak se napadené nařízení dotýká podniků, členů žalobkyně, pouze v jejich postavení hospodářských subjektů produkujících nebo uvádějících na trh med, které nesplňují podmínky pro používání CHZO „Miel de Provence“. Jsou tedy dotčeny stejným

způsobem jako všechny ostatní podniky, jejichž produkty nejsou ani ve shodě s požadavky dotčených ustanovení Společenství, které pocházejí nejen z Německa, ale také z jiných členských států Společenství, jakož i ze třetích zemí.

56 Skutečnost, že členové žalobkyně uvádějí dlouhodobě své produkty na trh pod názvem „Honig aus der Provence“, jim nepřiznává zvláštní právo, které by je individualizovalo. Situace žalobkyně se z tohoto důvodu neliší od situace ostatních producentů, kteří rovněž své produkty uvádějí na trh jako „Miel de Provence“ a kteří nejsou již oprávněni používat tento název napříště chráněný svým zápisem jako CHZO (viz v tomto smyslu usnesení Alpenhain-Camembert-Werk a další v Komise, výše uvedený, bod 66, a usnesení Soudu ze dne 13. prosince 2005, Arla Foods a další v. Komise, T-397/02, Sb. rozh. s. II-5365, bod 58).

57 Soudní dvůr výslovně potvrdil, že skutečnost, že se žalobkyně nachází v okamžiku přijetí nařízení o zápisu označení původu v takové situaci, že musí přistoupit k úpravě své produkční struktury, aby splňovala podmínky stanovené tímto nařízením, nestačí k tomu, aby byla osobně dotčena způsobem obdobným tomu, jakým by byl dotčen adresát aktu (usnesení Soudního dvora ze dne 30. ledna 2002, La conqueste v. Komise, C-151/01 P, Recueil, s. I-1179, bod 35).

58 Toto řešení nelze zpochybnit argumentem žalobkyně, podle kterého je osobně dotčena napadeným nařízením, které je ve skutečnosti rozhodnutím vydaným ve vztahu k ní. Nařízení, jakožto akt s obecnou působností, nelze v projednávaném případě pokládat za rozhodnutí.

59 Co se konečně týče argumentu žalobkyně vycházejícího z požadavku účinné soudní ochrany, je třeba nejprve uvést, že přímá žaloba na neplatnost k soudu Společenství

nemůže být přípustná, i kdyby mohlo být po konkrétním přezkumu vnitrostátních procesních pravidel tímto soudem prokázáno, že tato neopravňují jednotlivce k podání žaloby, jež by mu umožnila zpochybnit platnost napadeného aktu Společenství (usnesení Soudního dvora ze dne 12. prosince 2003, Bactria v. Komise, C-258/02 P, Recueil, s. I-15105, bod 58).

60 Mimoto Soudní dvůr jasně stanovil, co se týče podmínky osobního zájmu vyžadované čl. 230 čtvrtým pododstavcem ES, že i když je pravda, že se tato podmínka musí vykládat ve světle zásady účinné soudní ochrany tak, že se přihlíží k rozličným okolnostem, které mohou individualizovat žalobce, nemůže takový výklad vést k odstranění dotčené podmínky, která je výslovně stanovena Smlouvou, aniž by byly překročeny pravomoci soudů Společenství, které jim Smlouva přiznává. Z toho vyplývá, že žádná fyzická nebo právnická osoba, která tuto podmínku nesplňuje, není v každém případě oprávněna podat žalobu na neplatnost proti nařízení (rozsudky Soudního dvora Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, výše uvedený, body 37 a 44, a ze dne 1. dubna 2004, Komise v. Jégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, s. I-3425, bod 36).

61 Z výše uvedených úvah vyplývá, že žalobkyně, jakožto sdružení německých producentů medu, nemůže být považována za osobně dotčenou napadeným nařízením ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES.

62 Z výše uvedeného vyplývá, že jelikož napadené nařízení představuje opatření s obecnou působností a žalobkyně není zasažena z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ni zvláštní nebo faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím ji individualizuje, žaloba je nepřípustná.

K nákladům řízení

63 Podle článku 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístě uložit posledně uvedené, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

Z těchto důvodů

SOUD (první senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se odmítá jako nepřípustná.

2) Žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

V Lucemburku dne 11. září 2007.

Vedoucí soudní kanceláře — Předseda

E. Coulon — J. D. Cooke